

Po 400 cnt pieno ir 57 cnt mėsos

Visų šalių proletarai, vienykitės!

KOLEKTUVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

vasaris

21 d.

Sekmadienis

Nr. 16 (1103)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

Mūsų patyrimas plečiant kultūrinę pievas ir ganyklas

„Pergalės“ kolūkis pievų kultūrinimą pradėjo 1957 metais. Prieš įrengiant kultūrinę pievą, raistus nusausinome atvirais grioviais. Po to plotą nuvalėme nuo kelmų bei krūmų, išarėme vasaros viduryje pievinio plūgo 25–30 cm gilumu. Taip apatą pievą palikome sekantiems metams. Pavasarį dirvą lėkščlavome, o po to išsėjome mineralines trąšas. Durpyne įrengtoje pievoje labai reikalingi kalis ir fosforas. Todėl kalnių trąšų davėme po 400 kg, o superfosfato — po 300 kg i ha. Po trąšų išbarstymo antrą kartą sulėkščlavome lėkštiniais skutikais, paskui paviršių sulyginome lengvomis akėčiomis. Sėją baigėme iki liepos mėnesio vidurio. Sėjome sekantį žolių mišinį: rausvųjų dobilų 5 kg, motiejukų 10 kg, tikrojo eraičio 15 kg. Apsėtą plotą privolavome arkliniu volu.

Zolės puikiai sudygo, ir jau sekančiais metais gavome pirmąjį derlių. Iš ankščiau buvusios pievos gaudavome vidutiniškai 8–10 cnt menkaverčio, nenorint gyvulių edamo šieno, o iš sukurto pievos ha vidutiniškai gavome po 35–40 cnt gero šieno.

Sekančiais metais išsienėme dar 15 ha tokių pievų.

Jau pirmąsiais kultūrinių pievų įrengimo metais po pusę ha pasėjome eraičio, daugiametės svirdrės ir pievinės miglės sėklas. Iš šių sklypelių gavome praeitais metais neblogą sėklos derlių. Išskyrėme sėklinius sklypus ir iš šienaujamų plotų. Daugiametę pievinę žolių sėklą klausimas šiuo metu pas mus išspręstas.

Bet turimos kolūkyje sukurto pievos mūsų jau nebepatenkina. Reikia ieškoti kelių, kad aprūpi-

nus didėjančias gyvulių bandas aukštos kokybės ir pigiais pašarais. Mūsų uždavinys yra 1960 m. nusausinti uždaru drenažu 300 ha dirvų. Nusausintoje vietoje įrengsime 150 ha kultūrinių pievų. Tuomet iš viso turėsime 175 ha kultūrinių pievų. Iš jų vidutiniškai bus galima gauti 6000 cnt aukštos kokybės šieno.

Kultūrinių ganyklų dar neturime, vasarą ganome gyvulius dobiluose. Nusausinus uždaru drenažu laukus, bus galima įrengti 100 ha plote kultūrinę ganyklą.

Tokiu būdu pilnai aprūpinsime gyvulius aukštos kokybės stambiais pašarais ir ganiava.

V. BLAZYS

„Pergalės“ kolūkio
agronomas

100 ha žemės naudmenų gamins „ANYKŠČIŲ ŠILELIO“ kolūkis

★ ★ ★

Gražūs rezultatai ir realūs planai

„Anykščių šilelio“ kolūkio vadovai turi gerą įprotį. Nei pirminkas Pr. Juodvalkis, nei sąskaitininkas B. Juodelis, nei fermos vedėjas V. Steponavičius nepasigirs dideliais planais, kol neapskaičiuos kolūkio galimybių ir rezervų. Žiūrėk, kai kurių kolūkių vadovai giriasi pagaminsią pieno upelius, kiaulieną paruošų punktą užversią, o galė metų vaikšto nosis nukabinę. Girdi, nepasisekė — planų nei vykdėme...

Kitaip daro „Anykščių šilelio“ kolūkio valdyba. Čia viskas apskaičiuojama ligi smulkmenų: išlaidos, pajamos, savikaina ir rezervai.

Pernai kolūkis pagamino 100 ha žemės naudmenų po 357,1 cnt pieno — 48,5 cnt daugiau, negu 1958 metais. Už pieno gamybą kolūkiui paskirta pereinamoji Raudonoji vėliava.

Gerų rezultatų pasiekė gyvulių augintojai. 100 ha žemės naudmenų 1959 m. buvo pagaminta po 44,5 cnt mėsos — 18,2 cnt

daugiau, negu užpernai.

Būdinga, kad praeitais metais kolūkis neįspardavinėjo prieauglio turguose, o visą augino ir realizavo tik rudenį, kada veršiai svėrė po 250–280 kilogramų. Veršienos gamybą kainavo pigiai — maždaug po 4,5 rublio kilogramas. Už parduotus veršius kolūkis gavo apie 100 tūkstančių rublių pajamų.

Naujus, didesnius išipareigojimus „Anykščių šilelio“ kolūkio nariai prisiėmė antrieiems septynmečio metams.

100 hektarų žemės naudmenų kolūkis pagamins po 400 centnerių pieno. Gal tai išpūstas skaičius? Ne, ko panašaus. Kolūkis jau dabar turi po 12 karvių 100 ha žemės naudmenų. Netrukus apsiversiuos 25 telyčios. Taigi, kiekvienam 100 ha naudmenų teks po 14 karvių.

Pašarų galvijams netrūks. Bus pasėta 20 ha kukurūzų, iš hektaro numatyta išauginti po 350 cnt žaliųjų masės. Daugiametės žolės užims 250 hektarų — 30 procen-

tų visos ariamos žemės. Nesumažės ir grūdinių kultūrų derlingumas — po 15 cnt grūdų iš hektaro planuojama išauginti.

Kolūkis neparduos nė vieno veršelio — visi 150 bus auginami mėšai. Be to, dar šerama 60 metinių veršių, kurie bus realizuoti vasarą ir rudenį. Mėsos gamybą kolūkis padidins iki 57 centnerių 100 ha žemės naudmenų.

Padidintus išipareigojimus prisiėmė ir bekonų augintojos. Vienkartiniam apsiparšaviui išskirta 29 kiaulaitės. Visos jos sukerktos. Fermoje laikoma 21 veislinė kiaulė. Netrukus į veislinių būrį bus paskirta dar 14 kiaulių.

100 ha ariamos žemės kolūkis užsiplanavo pagaminti po 42 centnerius kiaulienos — 14,9 cnt daugiau, negu pernai.

Nemaži „Anykščių šilelio“ kolūkio išipareigojimai. Bet jie ne žodžiais pagrįsti, o ekonomiškais apskaičiavimais ir realiomis galimybėmis. Nėra abejonės, kad kolūkiečių planai taps tikrove.

Alf. Briedis
(„K. d.“ koresp.)

Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo ĮSAKAS

Dėl Lietuvos TSR žemės ūkio pirmųjų, partinių, tarybinių, komjaunimo ir žemės ūkio organų darbuotojų apdovanojimo Garbės raštais.

Už pasiektus gerus rodiklius 1959 metais gaminant ir parduodant valstybei mėsą ir kitus žemės ūkio produktus apdovanojami:

(Ištrauka)

BANYTĖ, Teklė — Anykščių rajono „Anykščių šilelio“ kolūkio karvių melžėja.

DAGI, Vitoldą — Anykščių rajono „Lenino keliu“ kolūkio brigadininką.

EIVA, Juliją — Anykščių rajono „Aušros“ kolūkio laukininkystės brigados brigadininką.

SCEDROVA, Afanasijų — Anykščių rajono Troškūnų tarybinio ūkio direktorių.

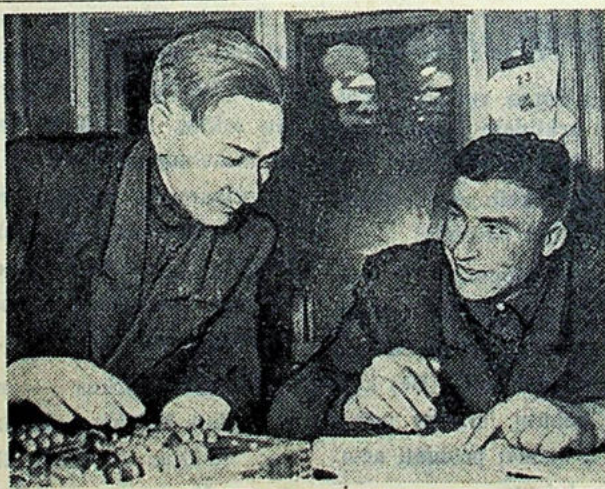
RADZEVICIŲ, Justą — Anykščių rajono K. Staro vardo kolūkio brigadininką.

ZABULIONYTĖ, Zosę — Anykščių rajono „Zalgirio“ kolūkio karvių melžėja.

Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos
Prezidiumo Pirmininkas
J. PALECKIS

Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos
Prezidiumo Sekretorius
S. NAUJALIS

Vilnius, 1960 m. vasario 8 d.

BRIGADININKO DIENA

Pasidžiaugti džiugiais pirmųjų septynmečio metų darbo vaisiais, pasidalinti gausia darbo patirtimi, numatyti konkrečias priemones tolesniam žemės ūkio kilimui pagerinti į Anykščių kultūros namų salę susirinko rajono brigadininkai, žemės ūkio specialistai — viso daugiau kaip 200 žmonių. Čia įvyko rajono brigadininko diena, kurią organizavo LKP rajono komitetas ir žemės ūkio inspekcija. Pranešimą apie priemones žemės ūkio produktų gamybai didinti, apie brigadininkų uždavinius vadovaujant kolūkinei gamybai skaitė rajono žemės ūkio inspekcijos vyr. agronomas J. Minkelis.

Apie tai, kaip vyksta pasiruošimas pavasario sėjai, kaip kaupiamos organinės trąšos, kaip organizuojamas durpių išvežimas ir kompostavimas, kalbėjo „Puntuko“ kolūkio agronomas drg.

Strigūnas, „Draugystės keliu“ kolūkio agronomas drg. Bagdžiūnas ir kiti.

Kalbėję LTSR Ministrų Tarybos inspektorius drg. Stankevičius ir LKP Anykščių rajono komiteto sekretorius drg. Lukoševičius visus dalyvaujančius supažindino su LKP CK IX-ojo plenumo nutarimo medžiaga bei naujais uždaviniais, vykdant socialistinius išipareigojimus.

Už didžiausius grūdinių kultūrų derlius, gautus praėjusiais metais atskirose brigadose, LTSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Garbės raštai buvo įteikti „Aušros“ kolūkio brigadininkui J. Eivai, K. Staro vardo kolūkio brigadininkui J. Radzevičiui, „Lenino keliu“ kolūkio brigadininkui V. Dagiui ir kt.

Penkiasdešimt rajono žemės ūkio specialistų, brigadininkų ir kolūkių pirmininkų buvo apdovanojami partijos rajono komiteto ir rajono vykdomojo komiteto vertingomis dovanomis.

Z. MIKSYS

JIE ŠTURMAVO BERLYNĄ

Vasario 23 d. mūsų šalies darbo žmonės pažymės Tarybinės Armijos ir Karinio Jūrų Laivyno dieną. Spausdiname Didžiojo Tėvynės karo dalyvio, atsargos majoro J. Kličiaus atsiminimus apie lietuvių karus, dalyvavusius šturmuojant Berlyną.

Guardijos dalis, kurioje eiliniu tarnavo raseinietis Stasys Tomkus, kartu su kitais tarybiniais kariais atkakliai šturmojo prieš sostinę — Berlyną. Ypač įnirtingos kovos vyko dėl tilto per Sprės upę. Pagaliau gvardiečiai išveržė į miestą. S. Tomkaus būrys prasiskverbė toli į priekį ir užėmė trijų aukštų namą. Eilinis Stasys Tomkus narsiai kovojo kartu su savo draugais užimant namą, o taip pat išlaikant jį nuo priešų kėsinosi susigrąžinti šį namą. Tose kautynėse jis buvo sužeistas, bet nepaliko mūšio vietos iki tol, kol atėjo kiti Tarybinės Armijos daliniai. Stasys Tomkus už mūšiuose parodytą narsumą apdovanojamas medaliais „Už

Berlyno paėmimą“ ir „Už pergalę prieš fašistinę Vokietiją 1941–1945 metų kare“.

Siaulietis Juozas Slepavičius dalyvavo Varšuvos išvadavime, pasižymėjo ne viename mūšyje vaduojant broliškos Lenkijos žemę, trūškinant fašistinius grobius Vokietijoje, šturmuojant Berlyną.

Berlyno prieigose ruošiant praėjimus mūsų kariuomenei, šaunus pionierius J. Slepavičius surado ir padarė nepavojingomis daugiau kaip 400 minų, kurias fašistiniai grobikai buvo paslėpę žemėje ir namuose. Tarybiniai pionieriai veikė priešams smarkiai apšaudant užminuotą vietovę, ir minos skėveldra sužeidė J. Slepavičių.

vičiui koją. Tačiau, nors ir sužeistas, jis įvykdė vadovybės duotą uždavinį.

Narsaus kario Juozo Slepavičiaus nuėtas kovos kelias pažymėtas medaliais „Už Varšuvos išvadavimą“, „Už Berlyno paėmimą“ ir kitais apdovanojimais.

Rokas Pleskevičius iš Alytaus į Tarybinės Armijos gretas atėjo tik paskutiniaisiais Didžiojo Tėvynės karo metais. Tačiau po karo grįžo su aukštais įvertinimais. Jo nuopelnai Didžiajame Tėvynės kare pažymėti Slovės III laipsnio ordinu, medaliu „Už Berlyno paėmimą“ ir kitais pasižymėjimo ženklais.

Kautynėse jis veikė galingu pėstininkų ginklu — buvo sunkiojo kulkosvaidžio taikytojas. Viename Berlyno priemiestyje, kulkosvaidininkų būriui, kuriame tarnavo Rokas Pleskevičius, buvo duotas ypatingas uždavinys: prasiskverbti į priešų

dalinių sandūrą ir netikėtai smogti jiems į sparnus, o pagrindinės pulko jėgos tuo pačiu metu atakuos priešą iš fronto. Būrys tiksliai įvykdė duotą uždavinį. Šios operacijos metu sumaniausiai veikusių karių tarpe buvo ir Rokas Pleskevičius.

Kulkosvaidininkų būrys, prasiveržęs toli į priekį, užėmė namą. Namas buvo svarbi pozicija kautynių bare. Priešas apsupo tarybinius

karius, norėdamas juos sunaikinti. Tačiau mūsų kulkosvaidininkai atmušė visas priešų atakas ir atlaikė namą iki pagrindinių tarybinės kariuomenės jėgų atėjimo. Čia vėl pasižymėjo kulkosvaidininkas Rokas Pleskevičius.

Vykstant kovoms Berlyne, jis atliko dar vieną žygdarbį: su kulkosvaidžiu prišliaužė prie gelžbetoninio priešų ugnies taško, kuris labai kliudė mūsų daliniams eiti pirmyn, ir jį nutildė taiklia savo ginklo ugnimi stačiai į ambrazūrą.

B. ATNONOVO fotomontazas

Tėvynės laisvės sargyboje

Kartais stovį poste, rankose suspaudęs ginklą, o po laukus slaučia žiemos pūga. Vėjo švilpimas primena gimtųjų namų šilumą. Akys išskyla tėvų, giminių ir artimų draugų veidai. Rodos, matai juos besilinsčius po darbo dienos, regį linksmiai besikančias poras jaunimo pasilinksminimuose. Ranka dar klečia suspaudžia ginklą, ir širdis pasiryžta: „Ne, joks priešas negali sudrumsti ramaus šalies gyvenimo. Jei reiks — gin-sim Tėvynės laisvę“.

Nors dabar, atliekant pareigą Tėvynei, mums reikia daug ko atsisakyti ir tik mintimis nuskrendam į tėviškę, bet mes pasiryžę nugalėti visus sunkumus ir

tvirtai stovėti tautos sargyboje. Šis jausmas dar labiau sutvirtėja, prisiminus, kad Tarybų Sąjunga pirmoji pasaulyje pasiūlė visoms valstybėms visiškai nusiginkluoti. Pasiūlė ne todėl, kad silpna, o vadovaudamasi žmogiškumu ir protu.

Tegul slaučia žiauriausios pūgos. Mums jos nebalsios. Nugalėsime ir šaltį, ir nemigą, ir nuovargį, kad jūs, draugai, poilsis būtų ramus, kad jūs galėtumėte našiai dirbti prie staklių ir kolūkinuose laukuose.

Aloyzas SIMKONAS, Tarybinės Armijos karys

Brigados pirmūnas

Jei „Tarybinio artojo“ kolūkio trečiosios laukininkystės brigados brigadininką Alfonsą Karosą ar kolūkiečius užklaustum apie brigados darbo pirmūnus, jie visi su pasididžiavimu atsakys:

— Darbščiausias — Alfonsas Birkus.

...Alfonsą radome kolūkio arklidėje šeriantį arklius. Kai pasisveikinę užklausėm, kaip sekasi dirbti, jis kukliai pareiškė:

— Neblogai. Tik visa bėda, kad pašarų neperdaugiausia turime. O pavasarį dar toli... Bet kaip ten bebūtų, arklius privaliau ir šiemet priduoti artojams tvirtus.

Alfonso žodžiais netikėti negalima. Juk argi ne taip buvo praeitą žiemą? Brigada stokojo pašarų, o ir turimi buvo nuo liūčių pajuodę, apipeliję. Tačiau Alfonsas, sumanialus sudarytais racionalais šerdamas, pavasarį pridavė kolūkiečiams sykius ir pajėgius darbu visus 24 brigados arklius.

Štai ir dabar, peržvelgę arklidės sektorį, kuriame stovį 12 Alfonso prižiūrimų arklių, išstiknom, kad jo nemeluojama. Ant mėšlo pribarstytų pašarų nė su žiburiu nerasi. Jie tvarkingai paduodami paties Alfonso įrengtose dėžlose. Tvartas sausas pakreiktas.

Alfonsas Birkus — ne nuolatinis kolūkio arklinininkas. Arklius jis šeria tik žiemą. Vasaros metu Alfonsas dirba plačiuose brigados laukuose. Pasirodo, pernai vien laukininkystėje jis išdirbo daugiau kaip 500 darbdienų. Gera padirbė!

— Šiemet irgi užsibrėžiau ne mažiau ištempti, — šypsosi Alfonsas.

— Rodos, ir dirbti leng-

viau, ir už gimtojo kolūkio septynmetį kovoti daugiau jėgų atsiranda, — patylėjęs dėsto Alfonsas, — kai jau-ti, kad mūsų žemdirbių, darbas nelieka neįvertintas. Štai ir man kolūkio valdyba padėjo kolūkinėje gyvenvietėje pasistatyti naują namą, kokio dar savo gyvenime nesu turėjęs.

Alfonsas labai domisi tarybine spauda, radiju. Jis trokšta kasdien sužinoti paskutiniuosius mūsų šalies vidaus ir užsienio politikos įvykius. Ypač jį džiugina partijos ir vyriausybės nutarimai dėl karinių pajėgų sumažinimo.

— Ir aš dalyvavau Didžiajame Tėvynės kare, — sako Alfonsas. — Zinau, ką reiškia karas — sugriovimus, mirtį, ašaras. Mes niekada neleisime, kad tai pasikartotų. Mūsų žemdirbių, darbas tebūna skirtas taikai išsaugoti, mūsų valkučių šviesiai ateitį užtikrinti.

St. SILIONAS

Grįžęs iš karinės tarnybos, Antanas Vainiūnas parsivežė kvalifikuoto tekintojo pažymėjimą. Jis stovį dirbti į Rokiškio žemės ūkio mašinų gamyklą. Tomis dienomis įmonė gavo naujų mašinų bei įrengimų. Inžinierius P. Eigelis patikėjo sudėtingas tekimo stakles demobilizuotam kariui A. Vainiūnui.

Geru žodžiu mini visas gamyklos kolektyvas darbštųjį tekintoją. Pamalnos išdirbio normos jis įvykdo 150–200 procentų.

Nuotraukoje: A. Vainiūnas prie tekimo staklių.

Z. Lapinsko (ELTOS) nuotr.

Trumpai

Rubikiuose atidaryta baity dirbtuvė, kurioje siuvalai ir talsoni batal plytų fabriko darbininkams ir apylinkės gyventojams.

V. Drillinga

Ilgai žemos vakarais negėsta žiburys Akmenos kultūros namuose. Čia „Kalnapilio“ kolūkio jaunuoliai ir merginos, vadovaujami Akmenos pradinės mokyklos mokytojos Paškevičienės, mokosi šokti tautinių šokių. Dramos mėgėjai repetuoja Millūno komediją „Lengva duona“.

A. Dada

Su Millūno 3-jų veiksmų pjesės „Kaip liepla širdis“ „Gegužės pirmosios“ kolūkio saviveiklininkai ap-lankė „Pažangos“, „Atel-ties“, Mičiurino vardo ir kitus kolūkius.

Dabartinio metu saviveiklininkai ruošia naują meninę programą. Choras, vadovaujamas meno vadovės D. Sabulytės, repetuoja Jubiliejinės Dainų šventės dainas, o šokėjai išmoko keletą naujų šokių.

J. Elvaltė

Svėdasų vidurinės mokyklos mokytojų saviveiklininkų kolektyvas suvaldino Ostrovsko vokalio „Vargas turint švelnią širdį“.

I. Zabarskaitė

Burbiskio vidurinės mokyklos devintos klasės mokiniai susirinkime aptarė kino filmą „Kareivio širdis“. Atskirus filmo veikėjus charakterizavo mokiniai V. Kazlauskaitė, A. Karvelytė ir kiti.

F. Užackas

Į Storių kultūros namus buvo atvykę Anykščių I-os septynmetės mokyklos mokytojai. Prieš meninę programą mokytojas Dulevičius skaitė paskaitą. Liaudies instrumentų sekstetas atliko liaudies dainas. Ne vieną programos numerį atlikėjams teko kartoti.

O. Baltakytė

Susidomėję Troškūnų vidurinės mokyklos mokiniai išklauzė mokytojo Svirsko skaitomos paskaitos „Kaip pažinti paveldus“. Lektorius supažindino su kai kuriais žymesniųjų dailininkų paveiksais.

Troškūnų miesto gyventojams buvo paskaityta paskaita „Kaip žmogus užkariavo atomą“. Ją skaitė mokytoja Valčytė.

Į svečius pas Troškūnų tarybinio ūkio darbininkus buvo atvykę „Pažangos“ kolūkio saviveiklininkai. Jie parodė pjesę „Raisto velnias“.

A. Tinkus

Per sausio mėnesį redakcija gavo 240 laikraščio skaitytojų ir darbininkų bei kolūkiečių korespondentų laiškų. Labai džiugu, kad daugelyje laiškų nagrinėjami tokie svarbūs klausimai, kaip septynmečio plano vykdymas, išreiškiami skaitytojų pageidavimai, buitinio aptarnavimo ir kultūrinio darbo gerinimo klausimai. Vis dažniau laiškuose nagrinėjamos tarybinio žmogaus elgesio, moralės temos.

Iš 240 laiškų buvo išspausdinta 131 ir 15 persiųsta įvairioms įstaigoms pašalinti laiškuose nurodytas klaidas ir trūkumus.

Vertingą medžiagą laikraščiu sausio mėn.

pateikė „Vienybės“ kolūkio agronomė E. Loginaitė, papasakojusi apie trąšų kaupimą kolūkyje. Apie naujus rezervus laukų derlingumui kelti rašė „Puntuko“ kolūkio agronomas P. Strigūnas.

Kiekvienam idomu sužinoti, kolėl iš 240 laiškų teispausdinta tik 131. Reikalas tas, kad labai daug laiškų gauname neaktualių, paviršutinių, apie mažareikšmius dalykus. Tai daugiausia jaunų moksleivių laiškai. A. Dūda iš Viešintų vidurinės mokyklos, M. Tumkevičius iš Traupio dažnai net po kelis kartus rašo apie įvykusį koki saviveiklos vakarėlį, apie eilinių kino seansą. Būna

ir taip, kad korespondentas užsibrėžia parašyti informaciją aktualia tema, bet tik parašo kelis bendrus žodžius — ir viskas. Taip dažnai pasielgia Br. Sirakas iš „Žalgirio“ ir K. Bernotė iš „Kelio į komunizmą“ kolūkio. Drg. K. Bernotė imasi aktualių

nenumetė į archyvą, o papildė ir atspausdino. Bet čia jau negėrai. Dėl kiekvienos žinutės, ypač teigiamos, nėra galimybės siųsti darbuotojų į kolūki. Papildyti faktus dažnai tenka telefonu. Gi ne paslaptis, kad kartais saskaitybos darbuotojai „iš

tėvų kambario duris, užgiedojo Albinas“.

Ar buvo taip? Buvo. Albinas iš tikrųjų reikalavo grąžinti pinigų, bet ne kažkokią dalį, o savus, sumokėtus už trobos įrengimą. Reikalas buvo toks: kai Albinas apsivedė su G. Andrikyte, tėvai ir brolis

gražinti išlaidas už įrengimą buto, kuriuo jis nebemanė naudotis. Gi drg. P. Juselis, nugirdęs iškraipytą istoriją, ėmė ir parašė, apskaitino tik vieną Albiną. O iš tikrųjų visi kalti. Taip tvirtina ir kolūkio valdyba, ir brigadininkai, ir kaimynai.

Sis faktas dar kartą rodo, kad prieš rašant reikia rūpestingai, visapusiškai patikrinti faktus. Teisingumas, objektyvumas — pagrindinis tarybinės spaudos bruožas.

Redakcija tikisi, kad ateityje skaitytojų laiškų srautas padidės, kad juose gyvai atsispindės kolūkių, įmonių, kultūrinių įstaigų darbuotojų kova už septynmečio plano įvykdymą per 5 metus.

MŪSŲ MĖNESIO PAŠTAS

temų, bet jų neišvysto. Pvz., ne kartą jis rašė, gyre kolūki, kad į laukus vežamos trąšos. Bet kaip jos sukraunamos, kiek jų, po kiek bus paruošta ariamos žemės hektarui, neparašo. Redakcija, žinoma, tokių laiškų

akies“ padidina skaičius, ir taip atspausdinama neteisinga žinutė.

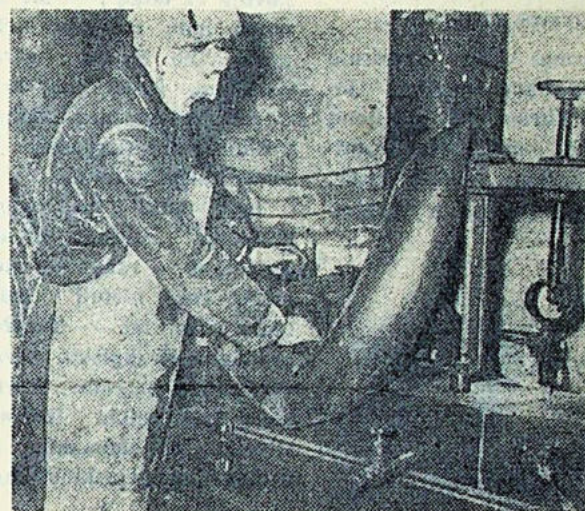
Svarbiausia korespondento darbe — faktų teisingumas. Jokiu būdu negalima rašyti iš nuogirdų.

Skaitytojas gerai žino darbininką — korespondentą P. Juselį. Daug vertingos ir teigiamos, ir neigiamos medžiagos patiekė jis. Ir visuomet jo kritinės pastabos susilaukdavo atgarsio. Bet štai „Kolektyvinio darbo“ Nr. 3 buvo išspausdinta jo korespondencija „Beširdis sūnus“. Rašoma joje, kad Albinas Tuskenis nederamai elgiasi su tėvais ir t. t.

O kaip iš tikrųjų? Pasirodo, kad ne vienas Albinas kaltas dėl nesantaikos šeimoje. Dar kaltesnis jo brolis, gyvenęs kartu su tėvais, mėgstas išmesti stikliuką, įžeidinėjęs Albiną ir ypač jo žmoną.

Drg. P. Juselis rašo: „... atiduok mano dalį — 4000 rublių, — kartą atidaręs

nepanoro vienoje šeimoje gyventi. Albinas pasiskolino pinigų, gavo iš kolūkio avanso ir išsirengė antrajame trobos gale butą. Bet abi šeimos ir po to nesugyveno. Ir ne vien tik dėl Albino kaltės. Nemažiau kalti dėl rietenų šeimoje ir Bronius, ir motina. Štai Albinas ir pareikalavo

Anykščių MMS Troškūnų skyriaus remonto dirbtuvių vulkanizacijos cecho meistras Algis Alellūnas — didelis kolūkių šoferių pagalbininkas. Vien šiais metais jis suvulkanizavo daug skyriaus mašinų parko. K. Staro vardo „Pažangos“ ir kitų kolūkių automašinų padangų bei kamerų.

Nuotraukoje: Algis Alellūnas vulkanizuoja kamerą. K. Vildanto nuotr.

Feljetonas

Rasimavičių reikia gydyti

— Pasiuto dledas, ar ką? — gūžčiojo pečiais moterėlės.

— Visai susimaišė žmogeliui, — llingavo galvomis išuotli artotai.

Ir tik Rakutėnų kalmo vaikai šėlo iš džiaugsmo:

— Stverk, dėdel!

— Čiupk, griebki!

— Ana jis, valstų maišas! Vaikai, padėkit! — šūkavo Jonas Rasimavičius, pūskudamas per pusnis paskui mirtinai išsigandusį juodą kačiukštį. Keliskart jau buvo hepatverlęs, bet tas tik brūkšteldavo išpūsta uodega jam per nosį ir išsisukdavo.

Pamatęs, kad tiesiu puollimu nieko nelaimės, Rasimavičius surikiavo vaikus, išskirstė patvorlais ir ėmė planingai supli juodžluka. Tas, nepaprastai pervargęs, dyrino pagal tvartelį ir retkarčiais beviltiškai kniaukė.

Kai apsupimo žiedas susiaurėjo, katinas metėsi į palėpę. Čia ir buvo didžiausia jo taktinė klaida, o Jono Rasimavičiaus neabejotinas laimėjimas.

Iš palėpės Jonas Rasimavičius išlindo visas voratinkliais aplipęs, dulkinas. Bet veldas taip ir plieskė begaliniu džiaugsmu. Jis glostė pastėrusį iš baimės katinėlį, ir murkė panosėje:

— Aš tau, brangutė, tik ausytę kirptelėsiu, tik ausytę...

Ištko, mat, nelaimė Jona Rasimavičių. Ėmė ir susirgo žmona. Felčeris liepė nedelsiant vežti į ligoninę, bet Rasimavičius tik ranka numojo:

— „Rožė“ bus išimetus. Tik užkalbėjimas tepadės.

Nuvyko rimtas gspadorius pas žinomą burtininkę Gogellėnė į „Gegutės Pirmosios“ kolūki, papasakojo, koks akmuo širdį primygo. Senė pasiklausė, pašnukštinėjo ir dūrė nosim į miltų biludą. Kalbėjo, šnarpštė, skėteriojosi senoji, net miltais debesimis plaukiojo palube. Galop „užkeiktus“ miltus ištiesė Rasimavičiui:

— Apdėk akandama vietą miltais ir aprilk tamslais saslavinio viršelais. Atmink — tik tamslais! — prigrasė išlydėdama susigraudinusi Rasimavičių.

Ar tai negeru laiku senė pūkstė į miltus, ar varlės po ledu ne ant to šono miegojo, bet nepadėjo „užburti“ miltai, ir tiek.

Susisielojo Jonas Rasimavičius. Nebe pažįstamas kažin koks pasidarė. Nei gaudų gaudelių nebeskleidė, nei kolūkio prapulties nebepranašavo. Vaikščiojo sumuręs, sakytum, tris griežčius vienu prisėdimu būtų sukirtęs, ir yis dūsavio.

Nežinia, ar jam kas patarė, ar patį sugalvojo, kad žmoną galima pagydyti tik krauju, išlašintu iš juodo katino ausies. Na, ir suruošė vargšo pelėgaudžio gaudynes.

Bet nė kraujas nepadėjo. Tik tiek tos ir laimės, kad dabar, pamačiusios Rasimavičių, visos apylinkės katės, šmyguodamos išpūstomis uodegomis, balsingai kniaukdamos, skelbdamos visuotinę pavojaus savo katiškai giminei, stringalviais sprunka, kur kojos neša, kur akys mato.

Rasimavičienę kolūkio valdyba išvežė į ligoninę, ir ji baigia pagyti. Bet kaip pagydyti Joną Rasimavičių? O reikėtų pagydyti, juo labiau, kad jis Surdegio apylinkės „Aušros“ kolūkio narys.

K. KAIRIOKSTIS

St. VINCIONAS

Kruvini pėdsakai

(DOKUMENTINĖ APYBRAIZA)

Džiaugiasi žemdirbys, apžvelgdamas plačius siūbuojančių jautų laukus, džiaugiasi motina, geraširdišku žvilgsniu palydėdama savo vaikučius į mokyklą. Džiaugsmas, laimė atkeliavo į kiekvieną šeimą.

Bet kas beapsakys, kiek vargo, skriaudų patyrė žmogus, kiek prakaito ir ašarų sugėrė motina-žemė, pa- kol prasiskynė sau, ke- lią šviesius gyvenimus. Daug, oi, daug aimanų į savo glėbį priėmė Anykščių krašto žaliuo- jantys pušynai, kurių ošimas neretai susilie- davo su vaiko — našlai- tėlio verksmu. Ir nes-

nori net tikėti, kad ta pačia žeme, per tuos pačius nuostabaus gro- žio pušynus vaikščiojo dvikojai žvėrys. Lyg šmėklos vengė jie die- nos šviesos, o naktimis, išlindę iš urvų, kemsy- nais klampojo prie pa- krgpusios valstiečio tro- belės. Ne vieną tėvą, ne vieną vaiką prieš laiką priglaudė ta pati prakai- tu ir ašarom aplaistyta žemė. O kiek kraujo klanų išsiliejo, kiek tro- belių į pelenus pavirtol! Tik kruvinus pėdsakus palikdavo jie, neprašyti nakties valduokliai.

Laikas bėga sava va- ga. Tačiau ir dešimtme- čiai negali nutrinti žmo-

nių širdyse palikto skausmo. Motina, nete- kusi savo sūnaus — ar dukters, vaikas — tėve- lio ar močiutės, vien praieikimą siunčia bu- deliams-banditams, ku- rių kruvinos rankos iš- plėšė iš jų brangiausią turtą.

KAIP ĮSIGYTI PASITIKĖJIMĄ

Lengviau atsikvėpė vakarykštis dvaro ku- metis ar mažžemis valstietis, praūžus karą audrai. Tarybų valdžia ištraukė juos iš vargo, apdalino žeme, sėklo- mis. Ir tas pykino Hen- riką Ruškulį, buvusį vo- kiškųjų okupantų pad- laižį — policininką. Si- rodo šis ant visų, kas pa- noro laisvai gyventi. Norėdamas atkeršyti žmonėms, besidžiaugian- tiems tarybinio gyveni- mu, Ruškulis įstoja į banditų gaują. Sužvėrė- jusio sadišto širdis pa- virta akmeniu, o suak- menėjusios širdies nega- lėjo sugraudinti nei val- kių akytėse sustingusios

ašaros, nei motinų mal- davimai. Iš pasidavėlių, lietuvių tautos atplaišų, Ruškulis lipdė savo gau- ją. Labanorų miškai, Si- monių giria ir pušynai kėlė baimę vietos gy- ventojams. Vasaros me- tu vengė žmogus į miš- ką išeit — uogos nu- skint, grybų pasirinkt. Juos baugino ne miškų šlamesys, ne tamsūs medžių šešėliai, o Ru- škulio gaujos kraugeriai. Utenos, Molėtų ir Anyk- šių rajonų teritorijose jie sotinosi beginklių žmonių krauju. Tik už „nuopelnus“ — žmonių žudynes — banditas ga- lėdavo įsigyti gaujos vado Ruškulio pasitikė- jimą.

Kai Antanas Krauja- lis iš Molėtų valsčiaus Kaniukų kaimo nužudė 1949-ųjų metų lapkri- čio 5 dieną Papiškio kaimo valstietį Praną Gečį ir jo žmoną Lepa- diją, Ruškulis tuoj pa- siūlė jam įstoti į jo gaują. Dar anksčiau banditai Ruškulis, Mus-

teikis ir kiti rasdavo prieglobstį Kraujalių šeimoje. Jie buvo išren- gę pas Kraujalius bun- kerį, o Antanas ir jo seserys Ona ir Vitalija tapo aktyviais jų ryši- ninkais: perduodavo ki- tiems banditams laišk- us, pranešdavo, kur lankosi liaudies gynėjai, ruošė banditams valgi. Išėdamas į bandą, Kraujalis pasirinko „Pa- baisos“ vardą. Ir tikrai jis neapvydė gaujos va- do Ruškulio lūkesčių, todėl šis, matydamas sa- vo sėbro palinkimą va- dovauti, paskiria jį gau- jos žvalgybos vadovu.

KUO NUSIKALTO VAIKUČIAI?

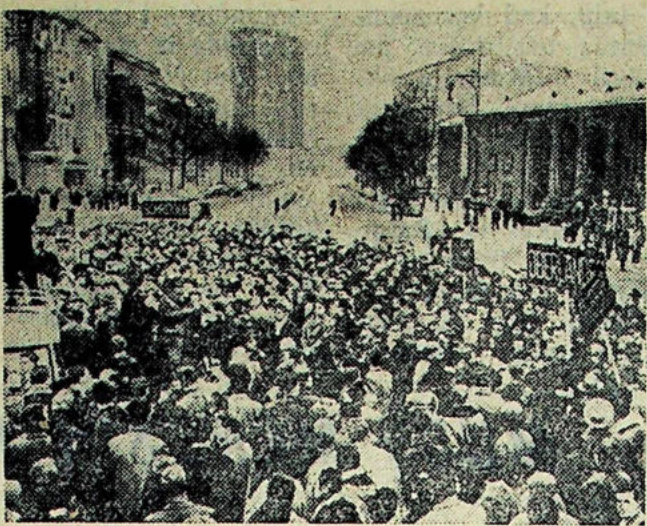
Gal vienintelė paguo- da Vasos Zubovos gy- venime ir tebuvo anū- kelių kryžstavimas.

Danguolė, 3 metų mergytė, nežinodama rūpestių, vis lakstė, čiauškęjo, o anūkėlis Melanijus su senutės pagalba tik pirmuosius (Nukelta į 4 psl.)

Vakarų Berlyno rajone — Sarlotenburge įvyko aukštųjų mokyklų studentų ir dėstytojų mitingas, nukreiptas prieš aktyvėjančias antisemitines ir neonacistines jėgas. Mitingo dalyviai, kurių buvo apie 3000, turėjo lozungus, kuriuose buvo įrašyti nekenčiami aktyviausių nacistų — ministrų Oberlenderio, Srederio, statsekretoriaus Globkės ir kitų vardai. Policija užpuolė mitingo dalyvius. Keletas jų buvo areštuota.

Nuotraukoje: protesto mitingas.

Centralbild'o nuotr.

Čiuożykla laukia pavasario

Kai Anykščių jaunimas pamatė, kad Jono Biliūno vardo vidurinės mokyklos kieme ruošiamą čiuożyklą, labai nudžiugo; bus kur praleisti laisvalaikį. Ir štai vieną dieną skelbimų lentose pasirodė skelbimai apie tai, kad atidaroma čiuożykla. Prisirinko daug jaunimo, kai kurie su pa-

čiūžomis atėjo pirmą kartą. Sporto komitetas surinko ledų ritualio komandą. Po darbo iki vėlaus vakaro skambavo juokas, kas vakarą prisirinkdavo vis naujų ir naujų čiuożykų. Bet.. ta čiuożykla egzistavo tik tris savaites, žodžiu, iki pirmo užsnigimo. O paskui viskas dingo po sniegu. Bandydavo paugliai čiuožti sniegu, bet nieko neišėjo, ir tada jie pasipylė po gatves. Žiūrėk, eini gatve, o čia ant tavęs ir belekia vaikiūškis su pačiūžomis.

— O kodėl nenuvalo čiuożyklos? — klausiamie sporto tarybos pirmininką Avižą.

— Tai, mat, — sako jis, — kad nėra kam.

Čiuożykai patys nusių valytų čiuożyklą, bet sporto komitete negausi nei šiupelių, nei šluotų.

Čiuożykla laukia pavasario, o dar labiau jo laukia drg. Aviža.

S. Budinienė

Redaktorius
St. VINCIONAS

Pasaulio visuomenė labai atidžiai seka vasario 10 d. prasidėjusį Tarybų Sąjungos vyriausybės vadovo N. Chruščiovo vizitą į Pietryčių Azijos šalis — Indiją, Birmą, Indoneziją, Afganistaną. Japonijos radijo apžvalgininkas šį vizitą apibūdina kaip įžymų metų įvykį, kuris turi padėti įtvirtinti taikaus sambūvio principus, o Irako laikraštis „Al-Bilad“ pabrėžia: „Šis vizitas bus labai reikšmingas stiprinant taikos ir taikaus sambūvio politiką — politiką, kurios vėlavimui yra Tarybų Sąjunga“. TSRS vyriausybės vadovo vizitą į Azijos šalis labai gerai vertina visi geros valios žmonės, dažnai vadindami N. Chruščiovo kelionę „taikos ir draugystės maršrutu“.

Pirmas šio maršruto etapas buvo saulėtoji Indija, kurios 400 milijonų liaudis entuziastiškai sutiko tarybinį svečią. Visur, kur tik lankėsi N. Chruščiovas,

— Delyje ir Kalkutoje, Bhilajaus metalurgijos gamykloje ir Suratgarho žemės ūkio fermoje — indų tauta karštai priimdavo svečią. „Chruščiovas atvyko į Indiją kaip bičiulis, kaip sąjungininkas kovoje už taiką“, — šie žinomo indų rašytojo Achmado Abo žodžiai gerai patikrina, kodėl indų tauta reiškia tarybinės liaudies pasiuntinui draugystės ir nuoširdumo jausmus.

Indų tauta turi gerą priežodį: „Ištikimo bičiulio ieškok, o radęs — saugok“. Tokį bičiulį indų tauta rado, tai — Tarybų Sąjunga. Draugiška, nesavanaudiška pagalba, kuri mūsų šalis teikia Indijai, stiprina jos ekonomiką ir nacionalinę nepriklausomybę.

Bhilajaus metalurgijos gamykla, kurią statyti padėjo Tarybų Sąjunga, indai vadina tvirtos kaip pilnas dviejų didžiųjų tautų draugystės simboliu. Kalbėdamas vasario 11 d. Indijos parlamente, N. Chruščiovas pareiškė, kad Tarybų Są-

rybų Sąjungos duoto Indijai 1959 metų rugsėjo mėnesį 1,5 milijardo rublių kredito naudojimo. Susitarimas numato, kad Tarybų Sąjunga teiks techninę paramą statant ir plečiant dešimt svarbiausių Indijos pramonės įmonių.

Junga pasiręmusi ir ateityje teikti Indijai ir kitoms Azijos šalims nesavanaudišką pagalbą vystant jų ekonomiką. Tarybų Sąjungos vyriausybės darbai nesisiskiria nuo jos žodžių: vasario 12 d. Delyje pasirašytas Tarybų Sąjungos — Indijos susitarimas dėl Ta-

jos yra svarbus žingsnis žengiant Indijos industrializavimo keliu. Didelės reikšmės taip pat turi vasario 12 d. sudarytas TSRS ir Indijos kultūrinio ir techninio bendradarbiavimo susitarimas. Indų tauta pritardama sutiko abiejų susitarimų pasirašymą ir laiko juos nauju konkrečiu Indijos — Tarybų Sąjungos draugystės pasireiškimu.

Padėdama silpnai išsivysčiusioms šalims, Tarybų Sąjunga, skirtingai nuo kapitalistinių valstybių, nesiekia gauti naudos

sau, o rūpinasi šių šalių ekonomikos vystymu ir jų tautų materialinės padėties gerinimu. Palankius Tarybų Sąjungos pagalbos rezultatus jaučia daugelis Pietryčių Azijos tautų, kal tuo tarpu kapitalistinių šalių „pagalba“ kelia jų nusivylimą.

Kapitalistinės pasaulis, kuris nuo senų laikų išnaudodavo silpnai išsivysčiusias šalis, negali teikti joms tikros pagalbos. Ją gali teikti tikta socialistinės šalys, ir šią tiesą supranta vis daugiau žmonių visuose pasaulio kampeliuose. D. KASATKINAS

Kino teatre „PERGALĖ“
vasario mėn. 23-24 d. d.

žiūrėkite kino filmą

„Žmogus trumpomis kelnaitėmis“

Šis kino filmą sukūrė Italų ir Ispanų kinostudijos.

Kadras iš kino filmo „Žmogus su trumpomis kelnaitėmis“.

Anykščių rajono DZDT vykdomasis komitetas skelbia, kad gyvenamas namas, esantis Vikonų apyl. Gilių km., priklausęs Radzevičienėi Teklei, Aristo d., bus palmtas į municipalinį fondą, jei per tris mėnesius rajono DZDT vykdomajam komitetui nlekas nepateiks dokumentų, patvirtinančių nuosavybės teisę.

MEDŽIOTOJŲ ŽINIAI

Vasario mėn. 28 d. Anykščių kultūros namuose įvyks rajono medžiotojų ataskaitinis susirinkimas.

VALDYBA

Kruvini pėdsakai

(Atkelta iš 3 psl.)

žingsnelius žengė. Dar nesuprato 11 mėnesių mažylis, kad našlaitėliu auga. Prieš metus „miškiniai“ jo tėvelį nužudė. Nežinojo anūkėliai, kad ir jų senutei daug vargelio teko patirti, daug ašarų išlieti. Išiveržus vokiečiams, baltaraiščiai vyrą nukankino, o už savaitės jie ir suaugusį sūnų Jerofiejų iš jos atėmė. Liko moteris su keturiomis dukromis, kurios nuo mažens šviesesnės dienos nematė: Stefanija apie Debeikius buožių laukuose prakitą liejo, vyresnioji Katia daug vasarų Sventupio apylinkės pasiturintiems ūkininkams pardavė.

O kai Sventupio kaimo valstiečiai būrėsi į kolūkį, Zubovų šeima nusprendė irgi kolektyviai dirbti. Buožės, ne-

tekę samdinių, prieš juos savo dantis galando.

...Stiprus miegas apėmė iš darbo grįžusias seseris Katią, Stefaniją ir Jekateriną. Per visą dieną jos krovė į vežimus sunkius rugių pėdus, ir nuovargis jas beatant prie patalo prikaustė. Užliūliausi anūkėlių ir pataisiusi Danguolei pagalvėlę, sumerkė akis ir senutė. Tik neilgam. Suvirkęs mažylis prašė valgyti. Pakiūsi buteliuką su speneliu, senutė matė, kaip godžiai vaikutis čiulpė pieną.

Už langų viešpatavo tamsi tyli naktis. Stai ga jos ramybę nutraukė stiprus beldimas į langą. Sudrebėjo kūdikio kūnelis, o jo geros, nieko nesuprantančios akys žvelgė į senutę.

— Atidarykit, skrebai atėjo! — pasigirdo lauke reikalaujantis balsas.

Senutė pro langą pamatė dviejų ginkluotų vyrų siluetus. Vienas iš atvykėlių savo veidą slėpė po užmaukta ant galvos kauke. Suvokė senutė ir pabudusios dukters, kas per žmonės vidurnaktį atsibastė. Vyresnioji duktė Katia glaudė prie savęs pravirkusį berniuką. Slėpdamosios nuo pavojaus, visos moterys į priemenę sugužėjo.

Kurtinantis granatos sproginimas sudrebino trobelę. Padegę namą, žmogžudžiai norėjo viską pelenais paleisti.

Liepsnos liežuviai laizgė stogą, dūmuose troško pasmerktieji. Iš degančios gryčios sklido prislopintos aimanos. Jaunesnioji duktė Jekaterina, sukaupusi paskutines jėgas, išsmuko pro langą. Ir bėgo... bėgo tolyn, o iš paskos vis

tratėjo besivejančių banditų šūviai.

— Žmonės, pribaukit... pribau-i-kiit! — pagalbos šaukiantis balsas ilgai nenutilo prie liepsnojančios trobos. Žmonės pagal paliktą žemėje kraujo taką bulvių daržę at rado ir ją, pagalbos šaukusiąją. Nutrauktomis skeveldrų ranka ir koja, perplėštais viduriais tarp bulvienočių gulėjo sustingęs vyresniosios dukters Katios kūnas.

Nepamena senutė, kaip iš ugnies išsigelbėjo. Apdegusiais pečiais, nusvilusiais plaukais, skeveldrom sužeista koja — paguldė ją į liginę. Ir ji pasveiko. Tik niekad daugiau ji nematė savo anūkėlių, savo mylimų dukrėlių. Jaunesnioji Jekaterina, nepagyvenusi nė paros, nuo žaizdų Utenos liginėje mirė, o Stefaniją ir dviejų anūkėlių kūnelius žmonės suanglėjusius atrado.

(Bus daugiau)